

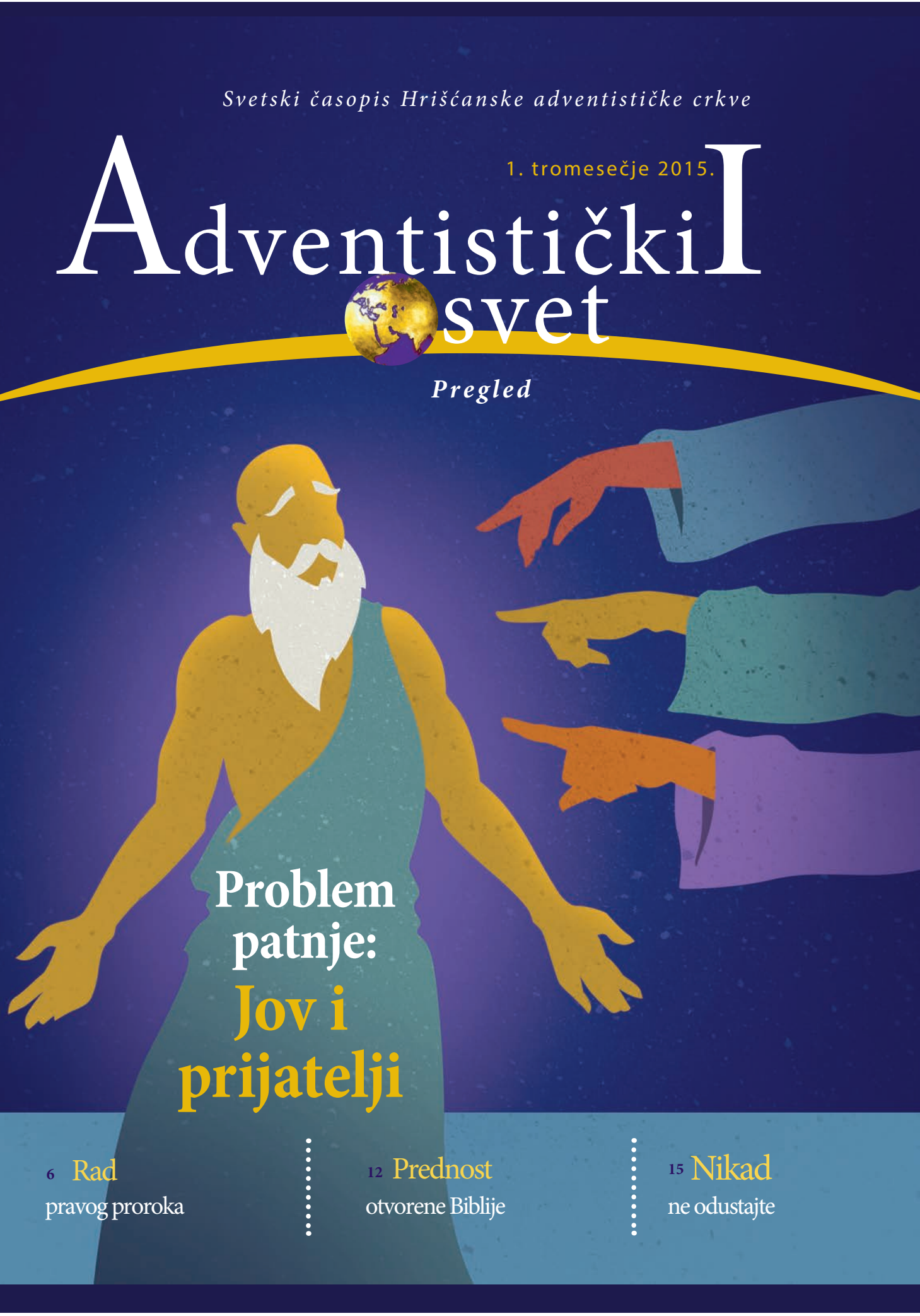
Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

1. tromesečje 2015.

Adventistički svet

Pregled

Problem patnje: Jov i prijatelji

6 Rad
pravog proroka

12 Prednost
otvorene Biblije

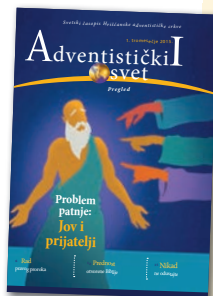
15 Nikad
ne odustajte

PRIČA SA NASLOVNE STRANE

Jov i prijatelji 8

Lael Cezar

Dokle god živimo,
moramo da se suočavamo
sa problemom patnje i bola.

BIBLIJSKA PITANJA

Naš Stvoritelj Bog 5

Angel Manuel Rodriguez

DUH PROROŠTVA

Rad pravog proroka 6

Vilijam Fagal

Nije onakav kakvim ga neki ljudi zamišljaju.

POGLED U SVET

Prednost otvorene Biblije 12

Ted Vilson

Poruka nade i ohrabrenja nadohvat ruke.

BIBLIJSKO PROUČAVANJE

Nikad ne odustajte 15

Mark A. Finli

KALEIDOSKOP 16

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika.

„Evo ću doći brzo...”

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u veroanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Pomoćnik urednika

Klod Ričli

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjung Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsjednik; Bendžamin D. Šoun, potpredsjednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdski; Daniel R. Džekson; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Majkl Rajan; Ela Simons; Mark Tomas; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsjedavajući; Akeri Suzuki; Kenet Ozbourn; Guimo Sung; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Lael Sizr, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Mark A. Kelner, Kimberli Lust Maran

Urednici u Seulu, Koreja:

Čun Pjung Duk; Čun Jung Kvon; Park Džaj Man

Onlajn urednik

Karlos Medli

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Rejčel Dž. Čajld

Pomoćnik za uvodnu reč

Marvin Torp-Baptist

Pomoćnik urednika

Dina Valen

Upravni odbor:

Li Jirong, predsjedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Kenet Ozbourn; Huan Prestol; Klod Ričli; Akeri Suzuki

Po službenoj dužnosti:

Robert Lemon, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn Adventističkog sveta:

Džef Dever, Bret Meliti

Tehničko uređenje Adventističkog sveta — Pregleda:

Rusija: Vitali Kacal
Srbija: Mirjana Bošković

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Robert Lemon, G. T. Ng, Giljermo E. Biadi, Armano Miranda, Pardon K. Mvansa, Majkl L. Rajan, Blazius M. Ruguri, Bendžamin D. Šoun, Ela S. Simons, Alberto C. Gulfan, Erton Koler, Li Jirong, Izrael Leito, Džon Ratinaraj, Paul S. Racara, Bari Oliver, Bruno Vertalier, Gilbert Vari, Bertil A. Viklander

Prevodilac:

Dragana Mitrović

Piscima:

Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Veb sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

Časopis Adventistički svet — Pregled izlazi tromesečno.

2015, № 1

Molitvena soba za ceo svet

To je jedna prosečna sala za sastanke. Stolovi poređani u vidu kvadrata nalaze se u sredini, sa 15 stolica poređanih unaokolo. Još jedan red stolova – obično ih zauzimaju oni koji kasne – nalazi se pored prozora. Na svetlim, plavo-sivim zidovima okačeni su predmeti koji bi jednoj radnoj grupi mogli biti potrebni: tabla za pisanje, veliki pano za postere, projektor za video i PowerPoint prezentacije.

Ali, svake srede ujutro, tačno u 8:15 pre podne po istočnoameričkom vremenu, ta vrlo prosečna sala za sastanke u sedištu globalne crkve postaje mesto međunarodnog molitvenog sastanka koji saziva urednički tim časopisa *Adventistički svet* /*Adventist World*/. Iz sedmiće u sedmicu, glasno se pročita u proseku 50 molitvenih zahteva koji dolaze od pripadnika oko 30 različitih naroda – podsećajući ujedno sve nas koji se tamo okupljamo koliko je zaista prikladan naziv našeg časopisa.

Jedna majka iz Zambije moli nas da posređujemo za njenu odraslu decu koja su napustila Gospoda. Student koledža sa Filipina koji se nalazi pred najvažnijim ispitom traži podršku svoje braće u veri. Mnoštvo dirljivih dopisa podseća nas na patnje slične onima sa kojima se Jov suočavao, a sa kojima se verni ljudi i danas bore: kancer, dijabetes, gubitak vida, bračni problemi, iznenadne i neobjašnjive tragedije.

Nemoguće je da naše osoblje prođe kroz ovaj sedmični ritual, a da ne bude duboko ganuto, jer se zavese koje nas drže usredsređenim na svoj lični svet razmiču. Postajemo svesni – ponekad na vrlo bolan način – koliko je napaćena ova naša planeta, i koliko Božji narod čezne za konačnim isceljenjem. Osećamo prirodnu bespomoćnost koju svi ljudi osećaju kad se suoče sa tako velikim problemima i tako dubokim bolom. Ali skoro svake sedmiće, bar jedna molitva podseća Gospoda – i sve nas – da mi iznova odlučujemo da stanemo na stranu jedine Sile u svemiru kojoj je stalo do pravde, koja isceljuje one koji su slomljenog srca, koja omogućava da se ljubav iznova javi i da slomljena kost ponovo ojača.

I tako, dragi čitaoc, znaj ovo gde god da se nalaziš – kao pojedinac koji nam je uputio lični zahtev, ili jednostavno kao pripadnik Božjeg ostatka – **za tebe se danas neko moli.**

Bill Kuster

40.000 Brazilaca pretvorilo je stadion u mesto na kome se slavi Bog

Adventisti su dupke napunili stadion Svetskog kupa da bi proslavili završetak inicijative za svedočenje o Isusu nakon fudbalskih utakmica.

PREPUN STADION: Pogled iz drona na skoro 40.000 ljudi koji su u subotu 16. avgusta 2014. slavili Boga u areni Vivaldo Lima Amazonian u Manausu, u Brazilu.

Sportski stadion koji se donedavno orio od povika ljubitelja fudbala pretvorio se u dom bogoslužnja ispunjen molitvama i pesmom oko 40.000 ljudi koji su obeležili završetak kampanje svedočenja o Isusu nakon Svetuskog prvenstva u fudbalu FIFA 2014. u brazilskom gradu Manaus.

U subotu, 16. avgusta, posetio, uglavnom adventisti, popunili su arenu Vivaldo Lima Amazonian, koja ima 41.000 mesta, skoro do maksimalnog kapaciteta. To je bio prvi veliki javni događaj održan u gradu od 2 miliona stanovnika nakon 13. jula kada je završen Svetski kup u fudbalu. Manaus je bio jedan od 12 gradova u kome su se održavale igre Svetskog kupa.

„Ovaj trenutak u areni bio je kruna projekta 'Nada za Manaus', koji je obezbedio da obiman posao koji crkva adventista sedmog dana obavlja u korist društva postane vidljiviji“ – izjavio je Gilmar Zan /Zahn/, predsednik Severozapadne brazilske unije naše crkve.

Okupljanje kome su prisustvovali visoki lokalni zvaničnici, predstavlja vrhunac napora da se dosegne društvo u okviru projekta „Nada za Manaus“ /„Hope Manaus“/ tokom koga su, između ostalog, volonteri podelili hiljade primeraka misionarske knjige *The Only Hope* /Jedina nada/.

„Na hiljade ljudi traga za nadom i mi treba da dovršimo delo objavljivanja dobre vesti evanđelja koje su započeli naši pioniri“, rekao je pred okupljenima Erton Keler /Köhler/, predsednik Južnoameričke divizije (u čijem se okviru nalazi Severozapadna brazilska unija), dok se zahvaljivao lokalnim crkvama na njihovom učešću.

„Nada za Manaus“ je deo globalnog projekta Crkve „Misija u velikim gradovima“, čiji je cilj da objavi istinu o Isusu u najvećim gradovima sveta.

Gradonačelnik Manausa Artur Virgilio Neto izrazio je divljenje prema radu Adventističke crkve.

„Razvojem projekata kao što je ovaj, moguće je sagledati koliko je Crkva adventista sedmog dana ozbiljna u svom staranju za druge“, kazao je.

— Magdiel E. Pérez Šulc /Schulz/, izvršni sekretar Južnoameričke divizije

Nauru: Prva crkva u osnivanju

Adventističke vođe planiraju da do kraja godine počnu izgradnju prve adventističke crkve za Nauru, mali južnopolinzijski ostrvski narod, nakon što su od jednog člana crkve dobili kao donaciju zakup zemljišta na 99 godina.

Nastavak na sledećoj strani ►

„To je nešto na šta su članovi crkve u Nauruu čekali godinama“, kaže Glen Taunend /Glenn Townend/, predsednik Transpacičke unijske misije crkve. „Zemlja u Nauruu je veoma skupa i ne prenosi se lako na druge.“

Nauru je najmanja zemlja u Južnom Pacifiku, sa 9.400 ljudi koji žive na 21 kvadratnom kilometru fosfatnih stena. Jedina država na svetu koja je manja po broju stanovnika je Vatikan sa nekih 850 ljudi.

Na ostrvu živi dvadeset petoro adventista, ali prilikom sedmičnog okupljanja na sadašnjem mestu bogoslužjenja, u jednoj iznajmljenoj hali, dolazi približno četrdesetoro ljudi, prema rečima Eparama Drou, saradnika finansijskog direktora Transpacičke unijske misije.

U maju je nauranski predsednik, Ribulik Naoero, potpisao pravo na prenos zakupa zemljišta sa člana crkve, Stiva Mvea Amvano, na Adventističku crkvu. Ta zemlja je data da bi u Nauruu mogla da se izgradi crkva.

Najmanja ostrvska nacija: Pogled iz vazduha na južnopacifičko ostrvo Nauru na kom se 25 adventističkih vernika raduje svojoj prvoj crkvi.

Taunend kaže da je Mvena Amvano dao tu zemlju iz zahvalnosti što je dobio priliku da se obrazuje u adventističkoj srednjoj školi Navasau na Fidžiju. U zamenu za zemlju, Crkva se složila da na drugom mestu u Nauruu izgradi kuću sa dve spavaće sobe za Mvea Amvano i njegovu porodicu.

Pravo na zakup zemljišta stupilo je na snagu 2011. godine. Ono je prvo bilo preneto sa porodice Mvea Amvanoa na njega samog, a zatim ga je on preneo na Adventističku crkvu. Dokumenta su svaki put morala da prođu kroz nauranski parlament i da budu odobrena od strane predsednika.

Dodatnu teškoću predstavljalo je to što je Crkva adventista sedmog dana morala da se registruje u Nauruu, a taj proces je završen prošle godine.

— Endrju Mekčesni /Andrew McChesney/,
urednik vesti časopisa *Adventistički svet* u
saradnji sa osobljem Transpacičke unijske misije.

Kolumbija: Planovi za svedočenje o Isusu na Bliskom istoku

Nakon što su se na velikoj konferenciji u Medelinu /Medellín/, u Kolumbiji, prijavili da postanu misionari, više od 100 mladih iz Južne Amerike proći će obuku kako bi mogli da govore o Isusu na Bliskom istoku, kažu crkvene vođe.

Volonteri su se upisali u školu misionstva na kolumbijskom Adventističkom univerzitetu tokom Internacionalnog kongresa o adventističkim misijama, koji je održan u drugom po veličinu gradu u Kolumbiji i okupio skoro 2.000 mladih ljudi, studenata i profesionalaca iz Kolumbije, Perua i Argentine.

Kongres održan u avgustu trebalo je da podstakne učesnike da služe u misionarskom polju.

„Želeli smo da nadahnemo naše mlade koji studiraju na različitim fakultetima da, kao što napreduju u akademskom smislu, požele da rastu i u posvećenju i revnosti za misiju crkve“, rekao je Abraham Akosta /Acosta/, predsednik kolumbijskog Adventističkog univerziteta i glavni organizator čitavog događaja.

Govornici na kongresu, pod nazivom „I ja ću poći“ rekli su učesnicima da je i pored toga što mogu da svedoče o Isusu u sopstvenoj zajednici, od ključne važnosti da putuju u inostranstvo

kako bi objavili evanđelje u zemljama u kojima nema hrišćana. U Kolumbiji, Peruu i Argentini stanovništvo je pretežno hrišćansko.

Akosta je izjavio da će obučeni misionari biti poslani na Bliski istok.

— Interamerička divizija i osoblje časopisa *Adventistički svet*

Laos: Održana prva biblijska konferencija

Grupa adventista u Laosu slušala je od trojice gostujućih naučnika seriju seminara kakve nikad ranije nisu imali prilike da čuju - o čistom i nečistom mesu, držanju Subote, autoritetu Biblije. I ta prva biblijska konferencija održana u njihovoj zemlji dopala im se toliko da su tražili da se ona organizuje svake godine.

Oko 60 pastora i biblijskih radnika prisustvovalo je krajem avgusta konferenciji u Laosu kada je Crkva adventista sedmog dana pojačala napore da objavi Isusa u ovom delu sveta koji je decenijama bio nedostupan. Slične biblijske konferencije održane su i u susednom Vijetnamu i Kambodži.

Organizatori su izjavili da je to značajan događaj jer je većina prisutnih, od kojih su mnogi nepismeni i slabo obrazovani, ipak uspeła da razume iznetu poruku.

„Osim toga, njima se to toliko svidelo da su zatražili više konferencija na godišnjem nivou“, rekao je jedan od organizatora.

Već je u planu sledeća konferencija koja će se održati naredne godine.

Pripremajući nedavno održanu konferenciju, neki organizatori su bili zabrinuti kakav će efekat imati tri dana naučnih prezentacija u zemlji koja nema tradiciju formalnog obrazovanja i u kojoj jezici mnogih naroda nemaju sopstveno pismo.

Međutim, kažu organizatori, predavači su koristili vrlo jednostavnu teologiju i praktične lekcije tako da je publika sa uživanjem upijala ono što se govorilo. Kao jedan od primera, rekao je neko, slušaocima se dopalo objašnjenje Jirži Moskale, dekana Adventističkog teološkog fakulteta Univerziteta Endrjus, koji je govorio o tome da nečiste životinje dok su žive ne mogu svoju nečistotu da prenesu na čiste životinje ili ljude, tako da ljudi mogu slobodno da drže kao ljubimce pse, mačke, konje i kamile, a da ne postanu nečisti.

— Endrju Mekčesni /Andrew McChesney/,
urednik vesti časopisa *Adventistički svet*

Nemačka: Kongres održan sa ciljem da osnaži žene

Više od 700 žena iz 20 evropskih zemalja okupilo se u Nemačkoj na prvoj konferenciji te vrste, održanoj sa ciljem da se izađe u susret njihovim potrebama i da se one osnaže da pomognu drugim ženama u crkvi i svojoj društvenoj zajednici.

Četvorodnevni kongres žena Interevropske divizije, koji je završen 9. septembra u nemačkom gradu Švabiš Gmind /Schwäbisch Gmünd/, uključila je plenarne prezentacije, 17 radionica i jedno kratko okupljanje protiv nasilja.

Jedan visoki gradski zvaničnik je u svojoj pozdravnoj reči otišao prilično daleko, komentarišući da do sukoba u istočnoj Ukrajini u kome je od aprila poginulo mnoštvo ljudi ne bi došlo da su žene bile predsednici Ukrajine i Rusije.

„Šta bi bilo kad bi žene bile predsednici Rusije, Ukrajine i afričkih zemalja?“ – rekao je Joakim Blez /Joachim Bläse/, prvi gradonačelnik grada i predsedavajući njegovog odseka za obrazovanje i društvena pitanja. „Žene imaju sposobnost i dar da rešavaju sukobe na drugi način.“

Publika je pozdravila njegove reči aplauzom.

Organizator konferencije, Deniz Hohštraser /Hochstrasser/, istakla je potrebu da žene preuzmu aktivnu ulogu u svojim zajednicama. Ona to zna iz prve ruke: Završila je poslovne studije na Njubold koledžu dok se spremala da postane supruga pastora, ali je, nakon rane smrti svog supruga, posvetila 25 godina potrebama adventističkih žena.

„Muškarci i žene su potrebni jedni drugima“, rekla je Deniz Hohštraser, poreklom iz Švajcarske, koja predvodi Službu za žene pri Interevropskoj diviziji.

— Osoblje Interevropske divizije i časopisa *Adventistički svet*

Zašto je
Bog stvarao?

Naš Stvoritelj Bog

To je jednostavno pitanje na koje nema jednostavnog odgovora. Vi pitate koji su Božji razlozi ili motivacija za stvaranje. Moj utisak je da Biblija ne pruža jasan odgovor na vaše pitanje. Zato je jedino što nam preostaje da ispitamo šta Biblija kaže o Bogu i da na osnovu toga pokušamo da dođemo do mogućeg odgovora na to pitanje. Ja ću ovde govoriti o Bogu kao ljubavi, kao Stvoritelju i o Njegovoj stvaralačkoj moći.

1. Bog je ljubav: Najjednostavniji odgovor na vaše pitanje glasi da je Bog stvarao zato što je On ljubav (1. Jovanova 4,8.16). Ali ta jednostavna izjava ne odgovara u potpunosti na postavljeno pitanje. Ona jednostavno kaže da Ga je ljubav pokrenula da stvara, ne objašnjavajući nam zašto je ljubav želela da se izrazi kroz čin stvaranja. U stvari, s obzirom da ljubav ne pruža razlog, moglo bi se zaključiti da i nema nekog posebnog razloga za stvaranje. Taj odgovor bi čak mogao da nagovesti da je stvaranje iracionalno i besciljno. Da bi se izbegao taj problem, tvrdi se da je ljubav nagnala ili pokrenula Boga da stvara možda zato što je želeo da proširi svoju ljubav i izvan odnosa koji postoji unutar Trojstva. To daje odgovor na pitanje „zašto“ u vezi sa stvaranjem, ali pokreće nova pitanja. Zašto je Bog želeo da proširi krug ljubavi? Da li to zadovoljava božansku čežnju unutar Božanstva? Možda mislite da ne postoji fundamentalan problem u vezi s tim odgovorom, ali on ipak postoji.

Taj odgovor nagoveštava da ljubav koja je karakterisala članove Božanstva kroz celu večnost nije uspela u potpunosti da se izrazi. Ta potreba, dakle, mora da se zadovolji kroz stvaranje drugih bića prema kojima Oni mogu da ispolje puninu svoje ljubavi. Ali, stvaran problem sa ovom opcijom je to što Božja ljubav nikad nije usmerena prema sebi samoj. Božanska ljubav uvek traži korist ili dobro drugoga. Ako je Bog stvaranjem zadovoljavao neku ličnu potrebu, onda je stvaranje bilo izraz sebičnosti, a ne ljubavi. Mi očigledno ne tvrdimo da stvaranje mora da se odvoji od božanske ljubavi. Pitanje je kako da se to dvoje poveže na konstruktivan način.

2. Bog je stvoritelj: Prvo što nam Biblija kaže o Bogu jeste da je On Stvoritelj (1. Mojsijeva 1,1). Ta titula se uglavnom shvata kao božanska funkcija – na stvaranje

se gleda kao na izraz Njegove moći. I to je tačno. Ali, samo po sebi, to nagoveštava da je Bog učinio nešto što ranije nije činio – On je postao Stvoritelj. Pitanje koje se nameće bilo bi: ko je On bio pre stvaranja? Sve ovo je potpuno spekulativno/plod mog razmišljanja, znam. Bolje je držati se biblijskog svedočanstva. Biblija titulu „Stvoritelj“ tumači ne samo kao nešto što Bog čini, već i ko On jeste (Jeremija 10,12; Priče Solomunove 3,19; Otkrivenje 4,11). Pre nego što je On počeo da stvara, božanska mudrost je bila sa Njim (Priče Solomunove 8,22-31). Prema tome, božanska sposobnost da stvara neodvojiva je od Njegovih božanskih atributa, od onoga što Bog zaista jeste po sebi. Božanska stvaralačka moć je deo Božje suštine.

3. Božja stvaralačka moć: Onaj koji nam je dao kreativne sposobnosti kad nas je načinio po svom liku i sam po sebi je kreativnost. Ako sam u pravu, onda nikad nije postojalo vreme da sposobnost stvaranja nije bila prisutna u Bogu. Njegova uloga kao Stvoritelja čvrsto je utemeljena u Njegovoj stvaralačkoj moći. U njoj božanska mudrost pronalazi svoj izraz. Zaista je u Božjoj prirodi da stvara i da voli. On je stvarao zato što je izražavanje sebe kroz čin stvaranja deo samog Njegovog bića, a ne zato što je imao neku naročitu potrebu koja je morala biti zadovoljena. Stvaranje je smisleno i svrshodno zato što je u Božjoj prirodi da stvara – ono je izraz Njegove slobode i Njegove stvaralačke, moćne prirode, pune ljubavi.

Budući da je božanska stvaralačka moć izraz ljubavi, ono što Bog stvara je dobro (1. Mojsijeva 1,31). To znači da je Njegova stvaralačka moć neodvojiva od Njegovog staranja za dobrotu i dobrobit onoga što je stvorio. Stvaranje Bogu ne dodaje ništa (Dela apostolska 17,25), već Njegovim inteligentnim stvorenjima u čitavom svemiru otkriva slavu božanskog karaktera.

Angel Manuel Rodriguez bio je direktor Instituta za biblijska istraživanja pri Generalnoj konferenciji. Trenutno živi u Teksasu, u Sjedinjenim Državama.

Rad

Vilijam Fagal

pravog proroka

Elen Vajt i Jeremija imaju nečeg zajedničkog

Obraćanje preko proroka predstavlja jedan od načina na koji Bog premošćuje jaz koji je greh stvorio između Njega i čovečanstva. Na osnovu Jeremijinih iskustava možemo jasnije sagledati rad proroka. Osim toga, možemo povući i određene paralele sa Elen G. Vajt, prorokom bližim našem vremenu.

Pozivanje proroka

Bog je jedini koji poziva proroke i On je lično pozvao Jeremiju: „Prije nego izide iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te“ (Jeremija 1,5).

Jeremija se osetio nedostojnim. Odgovorio je: „Ne znam govoriti, jer sam dijete“ (6. stih). Ali Bog je izabrao upravo njega i ohrabrio ga: „Ne boj... se, jer sam ja s tobom“ (8. stih). Jeremija je pristao da služi tek kada ga je Bog uverio da će biti sa njim.

Slično tome, kada je Elen Harmon (kasnije Vajt), bolešljiva, stidljiva devojka, kojoj je bilo jedva 17 godina, sa malo formalnog obrazovanja, sagledala sve teškoće koje taj poziv podrazumeva, preklinjala je Boga da izabere nekog drugog. Čeznula je čak i za smrću kao poželjnijom alternativom. Plašila se da će podleći grešnom ponosu, „uzdići se iznad položaja koji joj s pravom pripada“ i biti izgubljena. Uskoro posle toga

dobila je viziju u kojoj joj je anđeo rekao: „Ako ti zlo kojeg se plašiš zapreti, Bog će ispružiti svoju ruku i spašće te. Nevoljama će te privući sebi i sačuvati tvoju poniznost. Prenesi poruku verno, izdrži do kraja i ješćeš sa drveta života i piti živu vodu.“ Kasnije je pisala o odluci koju je donela kada je izašla iz te vizije: „Predala sam se Gospodu, spremna da činim ono što On traži, šta god to bilo.“¹

Metod koji Bog koristi

Jeremija je svoju prvu poruku primio u viziji. „Poslije mi dođe riječ Gospodnja govoreći: šta vidiš, Jeremija?“ (Jeremija 1,11) Jevrejska reč za „viziju“ /„utvaru“/ u 4. Mojsijevoj 12,6 predstavlja imenički oblik glagola „videti“ koji se pojavljuje u Jeremiji 1,11.

Kako je Elen Harmon (Vajt) dobila svoju prvu viziju – i mnoge druge kasnije? Pisala je: „Nedugo nakon prolaska očekivanog vremena 1844. godine dobila sam svoju prvu viziju.“²

Biblijski obrazac za primanje proročke poruke je jasan: one dolaze kao vizija. Ljudi ponekad tvrde da im Bog daje poruke uz pomoć nekih drugih metoda, kao što su nadahnute misli. Međutim, to se razlikuje od biblijskog obrasca, jer to nisu vizije.

Ponekad te druge poruke dolaze kao diktat koje primalac treba da zapiše reč po reč. Ponovo, to se razlikuje od metoda koji je Bog koristio u prošlosti, jer su i biblijski pisci i Elen Vajt morali da preuzmu odgovornost za prenošenje poruka koje su primali preko nadahnuća.

U 4. Mojsijevoj 12,6 spominju se snovi uporedo sa vizijama kao metod koji Bog koristi za opštenje sa svojim prorocima. Većina snova ima veze sa našim sopstvenim mislima. Jeremija upozorava protiv toga da se svaki san nekritički prihvata za božansko vođstvo (videti Jeremija 23,25-28).

Ali Bog je zaista koristio i snove da bi komunicirao sa svojim prorocima. Elen Vajt je u svom ranom iskustvu dobijala mnoge vizije, ali kasnije u životu poruke su joj stizale prvenstveno u proročkim snovima. Glavna razlika izgleda da je bila u vremenu kad su one stizale: vizije po danu, proročki snovi noću.

Važno obeležje proroka

U svom sukobu sa lažnim prorokom Ananijom, Jeremija je skrenuo pažnju na ispunjenje proročanstva kao na merilo: „Kad se zbude riječ toga proroka, onda se poznaje taj prorok da ga je zaista poslao Gospod“ (Jeremija 28,9). To je jedno od jasnih obeležja pravog proroka

u Svetom pismu (videti takođe 5. Mojsijeva 18,22). Jeremijino proročanstvo zabeleženo u Jeremiji 28,15-17 ispunilo se, dok Ananijino (stihovi 1-4) nije.

Tokom sedamdesetogodišnje pro-ročke karijere Elen Vajt je imala vi-zije koje su u više navrata zadovoljile test ispunjenja proročanstva.

Godine 1848. kada vernici još nisu imali ni organizaciju ni novac, njoj je pokazano da će izdavačko delo koje je Džejs Vajt trebalo da pokrene postati kao „potoci svetlosti“ koji će obasjati čitav svet.³ Naše izdavačko delo danas je prisutno širom sveta.

Godine 1850. predvidela je razvoj spiritizma iz tajanstvenog „kucanja“ koje je otpočelo sa sestrama Foks u Njujorku.⁴ Spiritizam je danas uveliko prisutan, čak i u zapadnoj kulturi.

Godine 1861. predvidela je Ame-rički građanski rat. Mnogi ljudi tog doba smatrali su da do rata neće doći, ali on je ipak izbio kasnije te godine.⁵

Tokom 1890-ih, kada su ljudi verovali u veliki napredak čovečanstva, ona je predvidela da će doći do strašnog rata u svetu, kada će hiljade brodova biti uništeno, a milioni ljudskih života žrtvovani.⁶ Užasi Prvog, a u još većoj meri, Drugog svetskog rata, ispunili su to proročanstvo.

Ta i mnoga druga proročanstva ispunila su se. Međutim, Jeremija nam kaže da se neka proročanstva možda neće ispuniti. Bog kaže: „Ako se obrati narod oda zla, za koje bih rekao, i meni će biti žao sa zla, koje mišljah da mu učinim“ (Jeremija 18,8). Pravo proročanstvo može biti uslovno i ono zavisi od odgovora naroda.

Klevetanje proroka

Jeremijin život otkriva nesrećnu realnost Božjih proroka – optužbe i protivljenje koji se podižu protiv

njih. Istaknute vođe tvrdile su da Jeremijina poruka nije od Boga, da potiče iz ljudskih izvora. „Nije te poslao Gospod Bog naš da nam kažeš: ne idite u Misir da se ondje stanite. Nego Varuh sin Nirijin podgovara te na nas“ (Jeremija 43,2.3). Varuh je bio Jeremijin pisar (Jeremija 36,4).

Slično tome, u vreme Elen Vajt (i nakon toga) ljudi su tvrdili da njene poruke dolaze iz ljudskih izvora, a ne od Boga – da ih je prepisala od drugih, da su posledica njene nesreće, ili da je ona bila pod uticajem Džejsa Vajta, V. K. Vajta, itd. Možemo i očekivati da će pravi prorok doživeti protivljenje.

Misija proroka

Judeja je u Jeremijino vreme odlutala daleko od onoga što je Bog želeo da ona bude. Oni su sledili bogove svojih suseda – iskušenje koje i nas muči! To je ono što je sto godina ranije izazvalo razaranje i izgnanstvo Izraela, a sada je i Judeja činila isto.

Jeremija je, osim toga, morao da se pozabavi lažnim prorocima, čiji se uticaj protivio reformi. On ih pominje kao one koji „ukrpepljuju ruke zlikovcima“ i „govore onima koji ne mare za me: Gospod je rekao: imaćete mir“ (Jeremija 23,14.17).

Delo pravog proroka uvek će biti protiv zloupotrebe morala i duhovnosti od strane Božjeg naroda, i pozivaće ga na vernost Bogu. Pozivati ljude da se odvrte od svojih greha nije nimalo prijatno. Ljudi mogu da se naljute. Međutim, to je najvažniji posao proroka. Pravi prorok mora da ukori greh, odvrćajući ljude od njihovih zlih puteva.

Tu aktivnost ćemo naći u velikoj meri u delima Elen Vajt. Ona je ver-no ukoravala greh, pružala nadu i pozivala ljude na vernost Bogu. Ni njoj to nije bilo prijatno. U jednom trenutku je izjavila da bi radije umrla nego da prenese još jednu

poruku ukora.⁷ Ali Bog ju je podržao u tome i crkva je bila zaštićena i blagoslovena njenom misijom da nas učini vernim Bogu i Njegovoj reči.

Zadatak pravog proroka je da nam kaže: Sledite Božje vodstvo! Budite Mu verni! Uzđajte se u Njega čak i kad to izgleda teško, i stajaćete na čvrstom tlu.

Prema ljudskim merilima, ne izgleda da je Jeremijina služba bila naročito uspešna. Car je odbacio njegove pozive. Narod mu nije verovao. Došlo je do progonstva, a čak i mali broj onih koji su ostali u zemlji nastavio je sa pobunom.

Ali Jeremijina poruka je bila istinita, i ona je nastavila da služi na korist Božjem narodu godinama nakon toga.

Blagodaću Božjom, donesimo čvrstu odluku da ćemo verovati Njegovim prorocima, čak i kad oni ukoravaju naše grehe ili omiljene zamisli. Bog je obećao da ćemo u tom slučaju napredovati. Ti spisi će nam dati nova saznanja o Bogu, novi doživljaj Njegovog karaktera i ljubavi, i dublju želju da se družimo sa Njim kroz celu večnost.

¹ Ellen G. White, *Life Sketches of Ellen G. White* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1915), pp. 69-72.

² Ibid., p. 64.

³ Ibid., p. 125.

⁴ See Ellen G. White, *Supplement to the Experience and Views of Ellen G. White* (Rochester, N.Y.: James White, 1854), pp. 5, 6.

⁵ Videti General Conference Daily Bulletin, Jan. 31, 1893, p. 61.

⁶ Ellen G. White, *Last Day Events* (Nampa, Idaho: Pacific Press. Assn., 1992), p. 24.

⁷ Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), book 3, pp. 36, 37.

Vilijam Fagal, je pomoćnik direktora zaostavštine Elen G. Vajt.

Jovovo desetero dece dobilo je upravo ono što su zaslužili kada su poginuli tokom jedne od svojih redovnih gozbi.¹

Svemirska perspektiva koju daje Knjiga o Jovu pruža nam moćan dokaz o velikoj borbi između Hrista i sotone.²

U kakvom su uzajamnom odnosu ove dve tvrdnje? Pre nego što odgovorite, pogledajte priču o Stenu.

Priča o Stenu

Sten je bio poseban čovek. Pio je samo nerashlađenu vodu i prezirao pse kao nečiste (Otkrivenje 22,15). Kada smo moj otac i ja doživeli saobraćajnu nesreću, i kad je otac morao da provede mesec dana u bolnici gde mu je presađena koža na lobanji i levoj ruci, Sten je izjavio da se to desilo zbog naših greha. To što sam ja prošao bez ozleda, mora da je značilo da sam bio pravedniji od mog nesrećnog oca. Jer, po Stenu, u životu, patnje predstavljaju platu za greh. Kao što je to Jovov prijatelj Elifas lepo sročio: „Ko je prav poginuo?“ (O Jovu 4,7).³ Hiljadu osamsto trideset šest poginulih za vreme uragana Katrina stradalo je zbog svoje zloće, oluja je predstavljala Božju kaznu nad Amerikom, a posebno nad gradom Nju Orleans u Luizijani.⁴ Gvineja, Sijera Leone, Liberija i Nigerija su, zbog svoje moralne pokvarenosti, 2014. godine na sebe navukle hemoragičnu groznicu – ebolu. Elifas nastavlja: „Kako sam ja vidio, koji oru muku i siju nevolju, to i žanju“ (8. stih). U životu postoje posledice. Posejao si nevolju pa to i žanješ. Odnosno, posejao si vetar pa žanješ oluju (Osija 8,7). Plata za tvoj lični greh je nesreća u kojoj ti je oštećena lobanja, dok se tvoj sin izvukao bez povrede i time dokazao svoj integritet. Prema Stenu i Jovovim bogatim, poznatim i

Problem patnje: Jov i prijatelji

Preispitivanje naših odgovora na dilemu bola

zdravim prijateljima, grešnici greše, a zatim padaju i dobijaju modrice.

Neka pitanja za Stena

Stenova ubeđenja i Elifasova teologija navode nas da se zapitamo zašto se majke trude da nahrane svoje bebe, i zašto se humanitarni radnici širom sveta trude da pruže pomoć. Ako ja plaćam, ili mi je plaćeno za moje grehe patnjama u ovom životu, zašto se onda majke trude da olakšaju patnje beba koje plaću kad su gladne? I zašto spasioци trče ka mestu nesreće da bi izvukli žrtve ispod ruševina nakon razaranja izazvanog zemljotresom? Čemu to dramatično nastojanje da se povrate u život oni koji su u komi ili na samrti?

Naprežemo svoj logički, moralni i intelektualni mišić pod teretom teologije koje izgleda nismo u stanju da se odrekemo. Vildad još uvek govori za nas: „Eda li Bog krivo sudi? ili svemogući izvrće pravdu? Što su sinovi tvoji zgriješili njemu, zato ih je dao bezakonju njihovu“ (O Jovu 8,3.4). Ali, koliko greha je trebalo da Jovovi sinovi počine da bi njihova likvidacija odgovarala „snazi njihovog greha“? I da li je najmlađi akumulirao svoju krivicu brže kako bi mogao pošteno da strada u istom trenutku kad i najstariji? Osim toga, ko najviše pati kad desetoro dece biva oboreno jednim udarcem – pobijena deca ili njihovi očajni roditelji? I ako su strahote opisane u 1. poglavlju samo disciplinska kazna za Jova, koju teologiju njegovi prijatelji mogu da ponude gospođi Jov?

Sten i jeretička učenja

Sofarova poruka ohrabrenja njegovom prijatelju Jovu podiže teologiju njegovih

prijatelja na sledeći nivo. „Bog /te/ kara manje nego što zaslužuje tvoje bezakonje“ – tvrdi on (O Jovu 11,6). Zrnice istine čini prevaru uverljivijom. Tako i Sofarov genije stvara zabunu koja u sebi sadrži zrnice istine: Bog zaista ne postupa sa grešnicima prema njihovim gresima (Psalam 103,10).

Popularno učenje o predestinaciji koje šalje ljude u pakao još pre nego što su se rodili predstavlja sastavni deo Sofarovog genija, jer se ono zasniva na Božjoj suverenosti. A kao što se može dokazati citiranjem 9. poglavlja Rimljanima poslanice, Bog je nesumnjivo suveren. Verovanje da je izgubljenima namenjen razbuk-tali, neugasivi oganj pakla takođe je deo Sofarovog genija. Jer, izgubljeni će zaista doživeti večno odvajanje od Boga. I divlja pohlepa koja garantuje prosperitet u zamenu za naše davanje ima udela u Sofarovom geniju, jer se oslanja na obećanje samog Isusa: „Dajte, i dace vam se: mjeru dobru i nabijenu i stresenu i preopunu dace vam u naručje vaše“ (Luka 6,38).

Stenova zabluda

Stenova zabluda sastoji se u laži da mi možemo odmeravati greh i odlučivati kojim posledicama ga ljudi mogu platiti. Sigurno je da u životu postoje posledice. Greh ima svoju platu (Rimljanima 6,23) u koju je uračunat svaki otpali list, uveli cvet, nivo zagađenja vode i oštećeni ozonski sloj i – da – „put je bezakonički hrapav“ (Priče Solomunove 13,15). Ali odgovori koje mi tražimo od Isusa samo pokazuju koliko smo mi zapravo zbunjeni: Ko je zgrešio? Da li su putnici sa leta broj 17 aviona Malezija Erlajns zgrešili tako da ih je trebalo sve oboriti? Ili su zgrešili njihovi mili i dragi čije je srce sada slomljeno? Da li su zgrešili oni napaćeni ljudi iz oblasti Donjeck u Ukrajini koji se nikad neće oporaviti

od šoka i užasa koji su doživeli kad su se tela nastradalih sa neba iznad njih srušila pravo u njihove spavaće sobe? Ko je tu zgrešio (videti Jovan 9,1.2)?

Oni koji veruju Bibliji, znaju da sva nesloga i pometnja na zemlji sežu unazad do Adamovog greha u Edemu (Rimljanima 5,12). Međutim, odgovori koje Isus daje na naša pitanja samo otkrivaju tamu naših pretpostavki: „Mislite li da su ti [putnici iz Holandije⁵] bili najgrješniji od svijeta [onih koji putuju avionom], jer tako postradaše“ (Luka 13,2; videti stihove 1-5)? Ili možda mislite da ste oboleli od neke retke bolesti zbog sopstvene neumerenosti, ili neumerenosti vašeg oca?

To što nam Bog pomaže da uspostavimo red i zakon kada je reč o uklanjanju i postavljanju careva (Danilo 2,21; 4,17; Rimljanima 13,1) ne znači da naš život, samim tim, odgovara Njegovim idealima. Ponekad On dozvoljava da najniži vladaju (Danilo 4,17). I bez obzira da li je njihova vlast vojna, zakonska, ekonomska ili politička, svi oni potpadaju pod Jeremijin sud: nisu sposobni da upravljaju ni sopstvenim koracima (Jeremija 10,23), ne poznaju prevarnost sopstvenog srca (Jeremija 17,9) i ne mogu da izvade čisto iz nečistog (O Jovu 14,4). Dakle, Božji karakter ne treba određivati na osnovu meteoroloških, izbornih i atletskih događanja – ili nečijeg ozdravljenja od kancera. Upravo je nepoverenje prema Bogu bilo osnov za pobunu koja je našem univerzumu donela sav taj bol i patnju. A ta pobuna je potpuno neopravdana: „Svako pokazivanje stvaralačke sile je izraz beskrajne ljubavi. Božja vrhovna vlast donosi izobilje blagoslova svim stvorenim bićima“.⁶ I nijedno od tih bića nije platilo ništa da bi se rodilo i okusilo Božju ljubav, i to kakvu ljubav!

Stenova, naša i sotonina ludost

Kao što je Stenova zabluda laž koja grehe odmerava kao teže ili lakše, tako je Stenova ludost – a i naša – vera u merljivu ekvivalentnost između naših greha i naše patnje – nepriznati siromašni rođak spasenja delima. Naše poverenje u jednačine proističe iz toga što smo stvoreni prema obličju Boga koji je Bog reda. Međutim, greh je bezakonje (1. Jovanova 3,4), i njegova razorna moć uništila je svu ravnotežu na Božjoj, sada ukletoj, zemlji. Ispravan i zdrav život nikome ne garantuje zaštitu od sledećeg pijanog vozača, ili sledećeg virusa koji je izmakao kontroli. A kada povređeni, napaćeni ljudi zavape Bogu sa pitanjem „Zašto baš ja?“, jedini odgovor koji On može da ponudi jeste Njegov Sin koji visi na krstu. Jer, premda je greh narušio čitav Božji poredak, Bog je, pre svog dolaska na ovaj svet, čak i pre njegovog stvaranja, obezbedio sredstvo – jedino sredstvo – za ponovno uspostavljanje ravnoteže. Žrtvom svog bezgrešnog Sina koji svima nama daje život Bog je platio cenu poremećaja do kog je doveo greh, i obnoviće svoju razorenu zemlju do savršenstva koje je imala kada je bila tek stvorena (1. Petrova 1,18-20). A krst na kome Isus – neshvatljivo! – postaje greh za nas (2. Korinćanima 5,21), jedini je pravi pokazatelj koji imamo o pravom odnosu između greha i patnje. Jedino se smrt Isusa Hrista, našeg Gospoda, može smatrati punom cenom za greh (Rimljanima 6,23). Njegova neshvatljiva žrtva, Njegov krst, „treba da postane nauka i pesma spasenih tokom cele večnosti“.⁷ Štaviše, to je jedinstveni pokazatelj Božje ljubavi prema svakome od nas: „Jedino u svetlosti

krsta moguće je proceniti pravu vrednost ljudske duše“.⁸

Sotonina ludost je njegova vera u klevetanje. On je generacijama Boga prikazivao drugim anđelima kao bezosećajnog i osvetoljubivog – uzročnika Potopa, razorenja Sodoma i Gomora, izraelskih osvajanja i tvorca ognjenog jezera. Ljudi su mu takođe poverovali. Međutim, za anđele koji nisu pali, Isusovo utelovljenje i raspeće zauvek su učutkali sotonine klevete. Uvideli su da je on, a ne Bog, pravi nasilnik: „Ništa tako uspešno nije iskorenilo simpatije koje su nebeski anđeli i stanovnici

i celog sveta, i plan novog stvaranja.“¹¹ Međutim, sve to samo potvrđuje Božju genijalnost koja se ogleda u tome što je đavolje oružje okrenuo protiv njega samog (videti Jovan 9,2.3). Sin se zaista poučio kroz stradanje (Jevrejima 5,8) i Bog još uvek ukorava one koje voli (Priče Solomunove 3,12; Jevrejima 12,6). Ali bol nije jedno od ključnih vaspitnih sredstava. Mi ćemo učiti kroz čitavu večnost, ali nećemo doživljavati ni smrt, ni žalost, ni plač, niti bilo kakav bol. Patnja nije sredstvo koje se oduvek koristi i evolucija nikad nije bila Božji put. I premda revnitelji za Božju pravdu i dan-danas

„Naše mesto je na Božjoj strani, na strani održanja, očuvanja i obnavljanja života.“

celog odanog svemira još gajili prema sotonu, kao njegovo okrutno ponašanje prema Otkupitelju sveta“.⁹ Ono što su anđeli videli počinje da biva jasno i nama ljudima. Sotona je monstruozno oličenje svireposti u životu. Bog je ljubav. Sotona nameće kaznu. Bog prima naše udarce da bismo mi mogli primiti Njegovo isceljenje (Isaija 53,5).¹⁰

Stenovi izazovi

Sten i Jovovi prijatelji možda insistiraju na tome da patnja predstavlja Božji put – isterivanje naših praroditelja iz njihovog doma u vrtu, uništenje gradova, naroda (uključujući i Njegov izabrani Izrael), pa čak

izazivaju patnju organizujući lov na veštice, odsecanje glava i spaljivanje na lomači, Bog nije uzrok tome i On će to zaustaviti najranije što bude mogao.

S druge strane, roditeljsko disciplinovanje pokrenuto ljubavlju koje daje „miran rod pravde“ (Jevrejima 12,11) nije isto što i zločinačko nasilje. Ukoravanje od strane našeg Oca ne treba mešati sa zlostavljanjem od strane neprijatelja.¹² Zaista, neka od Njegovih učenja nas čak čuvaju tako što nam ukazuju na nesreće drugih koje nas upozoravaju da se pokajemo (Luka 13,1-5).

Konačno, najveći broj patnji, kroz koje se Božja deca uče predstavljaju

direktan napad đavola, njihovog i Božjeg neprijatelja. Lavlje jame, usijane peći i iskušenja navedena u 11. poglavlju Poslanice Jevrejima predstavljaju delo očajnog neprijatelja. Ali njegova mržnja nije ništa u poređenju sa Božjom ljubavlju. Ljubav pobeđuje, ljubav će pobediti i ljubav je pobedila.

Razjašnjenje

U međuvremenu, ljudska bića, s obzirom na sopstvenu grešnost (Galatima 6,1), moraju izbegavati osuđivačko najavljivanje tragedija kao božanskih kazni. Naše mesto je na Božjoj strani, na strani održanja, očuvanja i obnavljanja života (Jovan 10,10). Sotona je Božji neprijatelj i Isus je predmet njegove neugasive ljubomore. Klevetanje Oca i Sina je njegova strategija u propagandnom ratu, jedinom ratu koji on može da povede protiv Boga, s obzirom da je Bog neuništiv.

Božja pobjeda u velikoj borbi ne sastoji se u praznoj retorici koja odgovara retorici samog klevetnika, već u veličanstvenom samootkrivenju koje sve klevete tužitelja pretvara u laž: On „pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas“ (Rimljanima 5,8). Njegova milost nije Sofarova milost. On ne zaboravlja samo deo vašeg bezakonja. On ga zaboravlja u potpunosti preuzimajući vašu kaznu u celini. On podnosi bol udaraca sve dok kazna ne bude potpuno izvršena, i cena u potpunosti plaćena, i ne bude više ničega što je ostalo da se plati. A u zamenu za to, On vam daje svoju nevinost. Neprijatelj to ne može da podnese i zato počinje da vas šamara. Tako vi kroz bol učite da je Božja blagodat, koja je uzela vaš greh, veća od surovosti neprijatelja koji ne može

da podnese da gleda kako vi uživate u onome što je on izgubio.

Više ne morate da tražite spasenje u njegovim surogatima kao što su pokora i čistilište, pokajnička hodočašća i plaćene mise koje obećavaju olakšanje milionima zavedenih duša. Jer, takvi običaji su samo odraz Sofarovog genija. Nije vam potreban nijedan čovek koji sebe naziva sveštenikom da bi vam rekao da su vam gresi oprošteni kada vam Božji uzvišeni Sin, Isus Hristos, posrednik između Boga i čoveka (1. Timotiju 2,5), besplatno daje pokajanje i oprostjenje greha (Dela apostolska 5,31).

Međutim, haos đavoljeg sveta koji nas okružuje neće odjednom nestati i pretvoriti se u red onog trenutka kad vi pronađete mir u Isusu. Mir je čudo, dar od Isusa lično, koji vam On ne daje „kao što svijet daje“. U svijetu ćete imati nevolju, ali On je nadvladao svet (Jovan 14,27; 16,33). A nadvladao je i naš način razmišljanja. Dakle, bez obzira koliko pustoš đavo izazove oko nas, pa čak i u nama, znamo da „onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju“ (Rimljanima 8,28). On nas je pozvao, mi smo odgovorili. On nam je dao večni život, i mi znamo da smo sigurni u Njegovoj ruci i da nas niko i ništa nikad neće moći oteti odatle (Jovan 10,28. 29).

U međuvremenu, molimo se i živimo za dolazak Njegovog carstva slave, u kome neće više biti greha i sotone, u kome će smrt biti progutana u pobjedi (Isaija 25,8; 1. Korinćanima 15,54), i gde „ni plaća, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe“ (Otkrivenje 21,4). Dođi, Gospode Isuse!

¹ John C. Holbert, *Preaching Job* (St. Louis: Chalice Press, 1999), p. 40. Holbert parafrazira — a ne odobrava — Vildadove reči.

² Adventistički hrišćani veruju... , str. 136 (116 orig.).

³ Biblijski citati su preuzeti iz prevoda Đure Daničića (Stari zavet) i Vuka Stef. Karadžića (Novi zavet).

⁴ www.chron.com/news/hurricanes/article/Some-say-natural-catastrophe-was-divine-judgment-1938772.php. „Razlozi“ koje je Alen Kuperman /Alan Cooperman/ čuo i naveo u svom članku u *Vašington Postu* /Washington Post/ od 4. septembra 2005, obuhvataju greh Nju Orleansa zbog „prolivanja nevine krvi prilikom abortusa“, paradu homoseksualaca u ovom gradu u ulici Burbon i Francuskoj četvrti /Bourbon Street and the French Quarter/ i Božje negodovanje zbog „Američkog carstva“..

⁵ Dve trećine od 298 putnika na zlosrećnom letu MH17 bili su iz Holandije (www.bbc.com/news/world-europe-28808832)..

⁶ Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 33 orig.

⁷ Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 273 orig.

⁸ Isto.

⁹ Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 501 orig.

¹⁰ „Sa Hristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se s nama postupalo kako On zaslužuje... Pretrpeo je smrt koja je bila naša, da bismo mogli primiti život koji je bio Njegov. 'Ranom njegovom mi se iscijelismo'“ (Elen G. Vajt, *Čeznja vekova*, str. 25 orig.).

¹¹ Videti 1. Mojsijeva 3,22-24; 6-8; 18, 19; 2. Dnevnika 36,15-21; Malahija 4,1-3; Otkrivenje 20,9-15.

¹² „Veliki varalica je Stvoritelju i Dobročinitelju čovečanstva pripisao svoje karakteristike. Surovost je sotonska osobina. Bog je ljubav“ (Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 534 orig.).

Lael Cezar, pomoćnik urednika časopisa *Adventist World* /Adventistički svet/, živi da bi objavljivao reč ljubavi, dobru vest o carstvu koje uskoro dolazi.

TED VILSON

Prednost otvorene Biblije

Pazimo da je sačuvamo

Vilijam Hanter je imao samo 19 godina kada je bio lancima privezan za drveni kolac i živ spaljen. Njegov zločin? Čitanje Biblije.

Dve decenije ranije, Tindalova Biblija – prva Biblija koja je štampana na engleskom jeziku – prokrijumčarena je u Englesku iz Nemačke, gde je teolog sa Oksforda, Vilijam Tindal, pobeo kako bi dovršio svoj rad na prevodenju Biblije na jezik svojih sunarodnika.

Izgleda da su roditelji Vilijama Hantera znali za Tindalovu Bibliju, i verovatno su došli do nekih njenih delova, jer su dobro poznavali mnoge značajne stihove, a i svog sina su naučili da poštuje Boga i Njegovu Reč.

Kada je počeo da radi kao šegrt kod jednog tkača svile u Londonu, Vilijam Hanter je već znao da se, nasuprot tvrdnjama Rimokatoličke crkve, hleb koji se koristio tokom mise ne pretvara u pravo Hristovo telo. I kada je kraljevski edikt počeo da kruži po celom Londonu zahtevajući da svako prisustvuje sedmičnoj misi, Vilijam je to odbio. Mladi šegrt je, zbog tog odbijanja, izgubio posao kod tkača svile i vratio

se u dom svojih roditelja u Brentvudu, otprilike 40 km severoistočno od Londona.

Mučenička smrt zbog čitanja Biblije

Vrativši se kući, Vilijam je čeznuo da sazna više iz Božje Reči, tako da bi se ponekad ušunjaio u srednjovekovnu brentvudsku kapelu gde je u tišini čitao iz „Velike Biblije“ koja je tu bila privezana lancima. Jednog dana je Atvel, biskupov sluga, uhvatio Vilijama kako čita zabranjenu knjigu.

„Zašto diraš Bibliju?“ – pitao je Atvel.

„Godi mi kad je čitam“, odgovorio je mladić smerno.

„Ako ne prestaneš s tim, gorećeš kao i drugi jeretici zbog svog načina razmišljanja! – uzvratio je Atvel.¹

Atvelova pretnja uskoro se ostvarila. U subotu, 26. marta 1555. godine, Vilijam Hanter je spaljen na lomači zato što je voleo Božju Reč i odbio da se odrekne istina koje je našao u Bibliji.

Danas jedna memorijalna ploča obeležava mesto gde je mladi Vilijam dao svoj život za istinu. U kamen su uklesane reči koje navode na razmišljanje:

„VILIJAM HANTER. MUČENIK. Predat plamenu 26. marta 1555. godine. Hrišćanski čitaoc, nauči iz njegovog primera da ceniš prednost otvorene Biblije. I vodi računa da je sačuvaš.“

Učiniti Bibliju pristupačnom

Kad je Biblija, tokom reformacije, prvi put postala dostupna ljudima na njihovom maternjem jeziku, hiljadama ljudi su se otvorile oči. Heroji kao što su Martin Luter (1522), Vilijam Tindal (1529), i Pjer Rober Olivetan /Pierre Robert Olivétan/ (1535) mnogo su propatili (neki su kasnije platili životom) dok su, sa grčkog i hebrejskog, pažljivo prevodili Bibliju na narodni jezik, i tako omogućili da nadahnuto Sveto pismo bude dostupno svima. Ti pobožni ljudi znali su da jasna Božja Reč u sebi sadrži silu, i da nijedan čovek nema pravo da se postavlja kao neko ko treba da je tumači narodu – Biblija treba da tumači samu sebe i bude podjednako dostupna svima.

Jasna svetlost koja sija iz Božje Reči nastavlja da vodi Njegove verne sledbenike stazom istine. „Riječ je tvoja“, pisao je psalmista, „žičak nozi

”Biblija, koja je verno očuvana i zapečaćena krvlju mučenika, nadilazi vreme i kulturu.“

mojoj, i vidjelo stazi mojoj“ (Psalam 119,105).

Dovoljno jednostavna da je i dete razume, a ipak tako duboka da zaokupi i najveći intelekt, Biblija baca jasnu svetlost na svaki aspekt našeg ličnog života i života crkve.

Utemeljeni na Božjoj Reči

Crkva adventista sedmog dana od početka je svoje usmerenje, svoju svrhu i sam svoj temelj pronalazila u Božjoj Reči.

Da bi pronikli kroz tamu Velikog razočaranja od 22. oktobra 1844. godine, prvi adventisti su se okrenuli Bibliji tražeći utehu i nadu, i uz molitvu proučavali Pismo kako bi pronašli istinu. Čitajući iznova pažljivo stihove iz Knjige proroka Danila u vezi sa čišćenjem svetinje, otkrili su da greška nije bila u Pismu već u tome što su oni svoja sopstvena, duboko ukorenjena shvatanja nametnuli biblijskom tekstu. Upoređujući stih sa stihom, shvatili su da „svetinja“ o kojoj se govori u Danilu 8,14 nije zemlja, kao što su pretpostavljali, već da se ona nalazi na nebu.

Neki od njih su nastavili da slede vođstvo Božje Reči otkrivajući sve veći broj biblijskih istina, i grupa vernika je brzo rasla. Uz primenu protestantskih principa jednostavnog čitanja teksta i dopuštanja Bibliji da tumači samu sebe, većina naših osnovnih istina – Subota, stanje mrtvih, svetinja i istražni sud – već su bile ustanovljene u trenutku kad je Crkva adventista sedmog dana zvanično osnovana 1863. godine. Naravno, bilo je još toga što je trebalo naučiti. S vremenom, adventisti sedmog dana došli su i do drugih važnih otkrića, kao što je naša zdravstvena poruka, obrazovanje zasnovano na Bibliji i misija da dosegnemo svet.

Svako novo otkriće, međutim, uvek se vrednovalo na osnovu biblijskog

merila koje se nalazi u Knjizi proroka Isaije 8,20: „Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore“.

Biblija nadilazi vreme i kulturu

Tako mi i danas svoju veru i učenja zasnivamo na bezvremenoj Reči Božjoj. Biblija, koja je verno očuvana i zapečaćena krvlju mučenika, nadilazi vreme i kulturu. Ona je živa Božja Reč i, uz vođstvo Svetog Duha, mi u njoj možemo pronaći odgovore za kojima tragamo.

Danas se crkva suočava sa mnogim teškim pitanjima – sekularizacija crkve, izazovi obrazovnog sistema, spiritizam, pitanje nadahnuća i „visoki“ kriticism, teistička evolucija, različita mišljenja o rukopoloženju, homoseksualnosti, i dr. Ali, bez obzira na izazove, možemo biti sigurni da ćemo naći Božje smernice ako budemo proučavali Njegovu Reč uz molitvu i vođstvo Njegovog Duha.

„Svim srcem moramo nastojati da saznamo istinu“, pisala je Elen Vajt u knjizi *Stvaranje*, patrijarsi i proroci. „Sve pouke koje je Bog naredio da uđu u Njegovu pisanu Reč, date su nam kao opomena i kao pouka. Date su da bi nas spasile prevare. Njihovo zanemarivanje donosi nam propast“ (str. 55 orig.).

Sada je vreme da naučimo da se potpuno uzdamo i oslanjamo na Božju Reč. Znamo da će doći trenutak kad nećemo više moći da verujemo svojim čulima, kada će tako ubedljivo biti izvedena „skoro nenadmašna obmana“², koja će „ako bude moguće, i izabrane“ prevariti (Matej 24,24).

Biblija sadrži sve važne principe za život, i na mnogo mesta jasno otkriva kakva je bila Božja namera u pojedinim slučajevima. Mi treba da

proučavamo Reč da bi nam bilo potpuno jasno šta je Božja volja za nas.

Metodi određuju ishod

Kada je reč o proučavanju Biblije, nažalost, mnogi današnji teolozi i hrišćanske denominacije usvojili su istorijsko-kritički metod. Na taj način, mnogo toga što može da se pročita od teološke literature već se nalazi pod uticajem pristupa koji Bog nije blagoslovio. U tom i drugim kritičkim pristupima Bibliji, čitaocu se daje nesmetana sloboda da odlučuje šta jeste, a šta nije istina kada je reč o tumačenju Pisma.

Ali mi, adventisti sedmog dana, odbacujemo takav pristup i prihvatamo istorijsko-biblijski (poznat i kao istorijsko-gramatički) pristup Svetom pismu. Koristeći taj metod, mi prihvatamo Bibliju onako kako je napisana, upoređujući stih sa stihom i dopuštajući joj da tumači samu sebe.

O tim različitim pristupima tumačenju govorimo kao o „hermeneutici“. Ako ste se ikad pitali kako ljudi mogu da čitaju iste biblijske tekstove a da ipak dođu do različitih zaključaka, razlog je upravo to što oni koriste različite hermeneutičke pristupe u svom proučavanju.

Kao adventisti sedmog dana, mi se zalažemo za to da se Božja Reč čita onako kako je napisana: „Kada se oni koji tvrde da veruju u sadašnjju istinu urazume, kada Reč živog Boga prihvate upravo onako kako je napisana ne pokušavajući da iskrive značenje Pisma, tada će oni zidati svoju kuću na večnoj Steni, Isusu Hristu.“³

A onima koji Bibliju čitaju onako kako je napisana dato je obećanje: „Ako ne želimo da svoju nadu na spasenje gradimo na lažnim temeljima, moramo Bibliju prihvatiti onako kako je napisana i verovati

da Bog zaista misli ono što govori. On od nas ne traži ništa što nam u svojoj milosti neće i omogućiti da izvršimo“.⁴

Sazidani na Steni

Pre više od 450 godina, mladi Vilijam Hanter i mnogi drugi zapečatili su svoju veru u Boga i Njegovu Reč svojom krvlju. To je bilo, i to jeste zaista toliko bitno da i danas u nekim delovima sveta mučenici još uvek polažu svoj život za Božju istinu.

Mi znamo da se oluja sprema. Upravo sada je vreme da zidamo na čvrstom temelju Božje Reči. „Svaki dakle koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih“, poručuje Isus, „kazaću da je kao mudar čovjek koji sazida kuću svoju na kamenu: i udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer bješe utvrđena na kamenu“ (Matej 7,24,25).

¹ Preuzeto iz: „The Boy Martyr of Brentwood“, Essex Protestant Council, http://cabam.global-warning.co.uk/epc/william_hunter.html

² Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 624 orig.

³ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, 21, p. 346.

⁴ Ellen G. White, *Testimonies to the Church*, vol. 5, p. 170.

Ted Wilson

je predsjednik Crkve adventista sedmog dana.

Živa istorija

GLOW – Misionski projekat „Širenje svetlosti“ na delu

PRIČA BR. 1: Nedavno jedne subote, dok je grupa odraslih prisustvovala događaju koji se održavao u Vodafon areni u Suvi na Fidžiju, nekoliko mladih adventista šetalo je duž obližnje obale i delilo traktate. Mladi čovek po imenu Pravin dao je traktat pod naslovom „Zašto idem u crkvu subotom“ osobi po imenu Manoj. Kao rezultat toga, dvojica ljudi sada proučavaju Bibliju zajedno, a

Manoj odlazi na bogoslužjenje subotom u obližnju indijsku adventističku crkvu Nasinu.

PRIČA BR. 2: Dok je bio u poseti jednoj porodici u Poljskoj, mladić im je ponudio traktat pod naslovom „Koraci do zdravlja“. Majka i baka su bile veoma zahvalne zbog traktata i kazale da bi želele da se hrane striktno vegetarijanski, ali jednostavno ne znaju kako. To je otvorilo vrata za buduće posete toj porodici i razgovore ne samo o zdravstvenoj poruci, već i o drugim biblijskim temama. Najstariji sin je dobio na poklon knjigu *Velika borba* i obećao da će je pročitati.

Priče je prikupila Pacifička unijska oblast u Sjedinjenim Državama, direktor GLOW organizacije, Nelson Ernst i međunarodni GLOW koordinator Kamil Mec. Da biste saznali više o organizaciji GLOW, posetite sajt: sdaglow.org. Da biste odgledali video snimak sa svedočanstvima, posetite sajt: vimeo.com/user13970741.

Nikad ne odustajte

Mark A. Finli

Pre mnogo godina, engleski državnik i poznati govornik Winston Čerčil trebalo je da održi govor u Harou, jednoj od elitnih engleskih škola za dečake. I učenici i školsko osoblje nestrpljivo su očekivali njegov dolazak. O tome se razgovaralo u učionicama, po hodnicima i na sportskim igralištima. Kad je Čerčil konačno stigao da bi održao svoj govor, uzbuđenje je bilo na vrhuncu. Priča se da je on, kad se popeo na podijum, u prvom trenutku samo stajao, bez reči, i posmatrao publiku prodornim pogledom. Zatim je počeo da govori, pomalo usporeno u početku, a onda je njegov glas prešao u gromoglasni krešendo kada je izgovorio reči po kojima je postao poznat u celom svetu: „Nikad se nemojte predati, nikad, nikad, nikad... nikad se ne predajte“!

Čerčil je shvatio tu osnovnu istinu o životu: nikad nećemo uspeti ako prebrzo odustanemo. Staza uspeha često se nalazi odmah pored staze poraza. To se naročito odnosi na hrišćanski život. Sotonin cilj je da nas navede da pokleknemo, da odustanemo, da dignemo ruke od svega, utučeni i poraženi. U ovoj lekciji proučićemo kako da istrajemo do kraja putovanja.

1 Na koji način je Isus u svojoj propovedi o događajima poslednjih dana i znacima Njegovog skorog povratka naglasio koliko je važno da nikad ne odustanemo? Čitajte Matej 24,13.

Isus je shvatio da će Njegov narod, suočen sa izazovima poslednjih dana, biti u iskušenju da odustane. Mnogi će biti u iskušenju da napuste svoju veru. Zbog toga Spasitelj naglašava: „Koji pretrpi do kraja blago njemu“.

2 Koje zvanje se Isusu pripisuje u Jevrejima 12,2? Koji savet nam je u ovom stihu dat o tome kako da istrajemo do kraja putovanja?

Ukoliko se skoncentrišemo na svoju prošlost, bićemo savladani osećajem krivice zbog mnogih grešaka koje smo napravili. Ako se usredsredimo na svoje srce, obućeće nas misli o našoj nedostojnosti i slabosti. Ako se zagledamo u daleku budućnost pokušavajući da dokučimo sve što bi moglo da se dogodi, brige će postati

naš stalni pratilac. Ali, ako svoj pogled usmerimo na Isusa, bićemo ispunjeni spokojstvom u radosti Njegovog prisustva. Gledajući na Isusa, mi pronalazimo snagu za svoje životno putovanje.

3 Kako apostol Pavle uverava vernike u Filibi da će Bog biti aktivno uključen u njihov život? Čitajte Filibljanima 1,6.7.

Pavle je uveravao te nove vernike da će Bog, koji je započeo dobro delo u njima, to i dovršiti. Bog svoje delo u našem životu ne ostavlja nedovršenim. On neće započeti nešto u nama, a onda nas ostaviti da to sami dovršimo. Ako je Bog nešto započeo u našem životu, a jeste, moramo Mu poveriti da to i dovrši.

4 Gde je Isus pronalazio snagu da bi istrajavao u iskušenjima sa kojima se suočavao pred kraj svog života? Čitajte Matej 26,36-39.

5 Kako i mi možemo pronaći tu istu snagu? Uporedite Matej 24,42; 26,41; i 1. Korinćanima 16,13.

U Novom zavetu „straženje“ se često povezuje sa budnošću u molitvi. Ta stalna opreznost koja nam pomaže da održimo svoj odnos sa Hristom osposobljava nas da istrajemo u životnim iskušenjima. Pošto poznajemo Hrista, uvereni smo da će nas On provesti kroz svaku oluju sa kojom se suočavamo.

6 Analizirajte Filibljanima 3,12-16. Kakav savet apostol daje o istrajnosti u hrišćanskom životu? Posebno obratite pažnju na dve stvari: šta Pavle ne čini i šta ga motiviše da nikad ne odustane.

7 Koje neverovatno obećanje Isus daje onima koji posvete svoj život tome da Ga slede kuda god ih On vodi? Čitajte Jovan 10,26-29.

Kakve li neverovatno dobre vesti! Isus se zavetovao da će nam pomagati da izdržimo do kraja. Ni sve sile pakla, ni iskušenja zloga, ne mogu nas oteti iz Njegove ruke. Ni najteži izazovi u životu ne mogu nas odvojiti od Njegove ljubavi. Ako ostanemo predani Njemu i ne odustanemo, On će nas odvesti kući.

Pre
119
godina

Osmog novembra 1895. godine, Dore A. Robinson i Marta Mej Tejlor stigle su u Kalkutu i osnovale adventističku misiju u jednoj kući u ulici Bou Bazar, koju je za njih iznajmila i pripremila Džordžija Burus.

U martu 1896. otvorena je škola za Hindu devojčice na prvom spratu misijske kuće pod nadzorom Džordžije Burus i Marte Tejlor, sa jednom Bengali ženom kao učiteljicom. Školski rad je pomogao mladim ženama da ovladaju jezikom i obezbede Džordžiji Burus i Marti Tejlor prilike da posećuju domove učenica, gde su one govorile o hrišćanstvu ženama zatvorenim u zenane (ženske četvrti) velikih porodica.

Dok je posećivala zenane u blizini škole, Džordžija Burus je upoznala Nanibalu Bisvas koja je kasnije postala prvi adventistički obraćenik iz hinduizma. Ona je usvojila prezime Burus da bi ukazala čast onoj koja ju je upoznala sa hrišćanstvom.

Više od četvrtine svetske populacije u svojoj ishrani redovno koristi insekte. Najčešće se koriste bube (tvrdokrilci), ali ima još 2000 poznatih jestivih vrsta koje uključuju gusenice, mrave, pčele, ose, cvrčke, skakavce, viline konjice i termite.

Izvor: National Geographic

2
milijarde

Kad bi samo
imale **mozak**

Meduze nemaju mozak ni centralni nervni sistem. Umesto toga, one imaju čulne ćelije od kojih se sastoji njihov nervni sistem, što im omogućava da reaguju na hemijske i fizičke nadražaje iz okruženja.

Izvor: Smithsonian

Hrana za dobro raspoloženje

Kivi je voće koje može da vam popravi raspoloženje. Ljudima sa niskim nivoom C vitamina, koji su šest sedmica svakodnevno jeli dva kivija, raspoloženje se poboljšalo za 35%. Niste ljubitelj kivija? Ananas, jagode i naranče su takođe bogate vitaminom C.

Izvor: Journal of Natural Science/Men's Health

Smanjite rizik od dijabetesa

Dizanje tegova sat vremena sedmično može kod žena da smanji rizik od dobijanja dijabetesa (tip 2) i to za 28%. Ako tome još pridodamo dva i po sata kardio vežbi sedmično, rizik se smanjuje za dve trećine.

Izvor: PLOS Medicine/Women's Health

